

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשְׁת מוֹשְׁפָטִים

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י - חלק כ"ט

קונטרס 299

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְּאִי יִפְקֹון בֵּיתָא מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

תְּלִייא כְּלָא. מִהֵאֵי מְזֻלָּא, מִתְכַּסְפִּי עֲלָאי וְתַתְּאֵי,
וּמִתְכַּפֵּיין קַמֵּיה. זַבְאָה חוּלְקִיָּה מָאן דְּזָכִי לְהֵאֵי.

הֵאֵי עֲתִיקָא קַדִּישָׁא, סְתִימָא דְכָל סְתִימִין, לָא אֲדָבֵר,
וְלָא אֲשַׁתְּכַח. וּבְגִין דְּאִיהוּ רִישָׁא עֲלָאָה לְכָל
עֲלָאִין, לָא אֲדָבֵר, בַּר רִישָׁא חֲדָא, בְּלָא גּוּפָא, לְקִימָא
כְּלָא.

וְהֵאֵי (נ"א דְכָל סְתִימִין (ס"א בְּגִין דְּאִיהוּ) רִישָׁא עֲלָאִין לְכָל עֲלָאִין, לָא
אֲדָבֵר, אֲלָא רִישָׁא חֲדָא, בְּלָא גּוּפָא, לְקִימָא כְּלָא. וְהוּא) טְמִיר
וְסִתִּים וְגַנְזִי מִכְּלָא, תְּקוּנָאֵי אֲתַתְּקִנְוּ, בְּהֵוּא מוּחָא
סְתִימָאָה דְכְּלָא, דְּאֲתַפְּשֵׁט וְאֲתַתְּקִין כְּלָא וְנִפְיָק חֶסֶד
עֲלָאָה וְתַתְּאָה, וְחֶסֶד עֲלָאָה אֲתַפְּשֵׁט וְאֲתַתְּקִין וְאֲתַכְּלִיל

ספר מאורות הזהר

מֵעַכְבִּים הִגְאָלָה רַחֲמָנָא לִיְצִלָן, כִּי יַעֲשֶׂה בְּשַׁעָה א' בְּלִמּוּד הַקְּבֵלָה מַה שְּׁלֵא נַעֲשֶׂה
בְּלִמּוּד חֲדָשׁ יָמִים בְּפִשְׁטֵי הַתּוֹרָה, כִּי גְדוֹל כַּחַה לְקָרֵב הִגְאָלָה.

ג. וּבִתְקוּן מ"ב שָׁם בְּכַסָּא מְלֻךְ: כִּי לִמּוּד הַזֶּהר הַקְּדוּשׁ בְּגִירְסָא בְּעֲלָמָא בּוּנָה
עוֹלָמוֹת, וְכָל שָׁפָן אִם יִזְכֶּה לְלַמֵּד וּלְהַבִּין אֲפִילוּ פִּירוּשׁ מֵאֲמָר אֶחָד יַעֲשֶׂה בּוּ תְּקוּן
לְמַעַלָּה בְּשַׁעָה אַחַת שְׁלֵא יַעֲשֶׂה בְּלִמּוּד הַפִּשְׁט שְׁנָה תְּמִימָה, וּמִבְּטַח לוֹ שֶׁהוּא בֶן
עוֹלָם הֵבֵא מִבְּנֵי הַיְכָלָא דְמְלָכָא וְיִהְיֶה מְרֹאֵי פְּנֵי הַמְּלָךְ הַיּוֹשְׁבִים רֵאשׁוּנָה בְּמִלְכוּתָא
דְּרַקִּיעָא.

ד. וּמַה שְּׁאוּמְרִים וְכִי אֲכַשֵּׁר דְרָא, אֲדָרְבָּה שְׁבִדוּרוֹת הָרֵאשׁוּנִים שְׁהִיוּ לָהֶם נְשָׁמוֹת
קְדוּשִׁים מִמְּקוֹמוֹת גְּבוּהִים יְכַלּוּ לְטַהַר נְשָׁמָתָם בְּפִשְׁטֵי הַתּוֹרָה, וְעַכְשָׁו בְּעַקְבָּתָא

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקוח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

כָּלֵא בְּמוֹחָא סְתִימָאָה דָּא. כַּד אֲתַתְּקֹן תְּוֹרָא דָּא
בְּגַהִירוֹ דָּא, בְּטַשׁ מָאן דְּבִטַשׁ, בְּהַאי מוֹחָא וְאֲתַנְהִיר,
וְתַלְיִיא מִמּוּזְלָא יִקְרָא מוֹחָא אַחְרָא, דְּאֲתַפְּשֵׁט וְנַהִיר
לְתַלְתִּין וְתַרְיִן שְׁבִילִין. כַּד אֲתַנְהִיר נַהִיר מִמּוּזְלָא
יִקְרָא. אֲתַנְהִירוֹ תְּלַת רִישֵׁין עֲלָאִין, תְּרִין רִישֵׁין, וְחַד
דְּכֻלִּיל לֹון. וּבְמּוּזְלָא תְּלִיִין, וְאֲתַכְּלִילֵן בֵּיהּ.

מִכָּאן שָׂאֲרֵי לְאֲתַגְלִיִּיא יִקְרִי דְּדִיקְנָא, דְּאִיהוּ מּוּזְלָא
סְתִימָאָה. וְאִינוּן מִתְתַּקְּנוּ, כְּמָה דְּעִתִּיקָא
קְדִישָׁא תְּלַת רִישֵׁין מִתְעַטְרִין בֵּיהּ, הֵכִי כָּלֵא בְּתַלַּת

ספר מאורות הזהר

דְּמִשְׁיָא נְשָׁמוֹת נְמוּכִים וְגַם הַתְּגַבְרוֹת הַחִיצוֹנִים רַחֲמָנָא לִיצְלָן, אִי אֶפְשָׁר לְטַהַר
נְשָׁמָתָם, רַק בְּסָמִים יִקְרִים, הֵינּוּ בְּזַהַר הַקְּדוּשָׁה, כִּי לְשׁוֹן הַזֶּהָר מְסַגֵּל לְזֶה אֶפִּילוּ
בְּפִטְפוּט לְחוּד וְאֶפִּילוּ בְּלִגְלוּג, וּבְזֶה יִהְיֶה נִשְׁמָר מִכָּל רַע מִיֵּצֵר הָרַע וּמִמְקָרִים רָעִים
בְּעוֹלָם הַזֶּה הַחֲמָרִי, וְגַם בְּעוֹלָם הַבָּא הַרוּחָנִי, כַּנּוֹדַע מְזַהַר הַקְּדוּשָׁה פְּרֻשֶׁת פְּנִיחָס דְּף
רִי"ט, בּוֹצִינָא קְדִישָׁא דְּנַהִיר חֲכָמְתִּיהּ בְּכָל דְּרִין דְּהוּוּ אַבְתְּרָה, עַד בֵּיאַת הַגּוֹאֵל אֹור
תּוֹרָה שֶׁל רִשְׁבִּי מֵאִיר בְּאוּר רַב לְהַחֲיוֹת נַפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל.

ה. עַל כֵּן יִתְחַזַּק כָּל אָדָם מְאֹד לְלַמֵּד זֶהָר הַקְּדוּשָׁה לְכָל הַפְּחוֹת ה' דְּפִים בְּכָל יוֹם
כְּדִי שְׁיִגְרַם חֲדוּא וּפּוֹרְקָנָא בְּהוֹן לְעִילָא וְתַתָּא, אֲמֵן כֵּן יְהִי רָצוֹן. (צְנוּת הַר"ד מֵאִיר ב"ר
אַהֲרֹן שְׁנוּאֲרִין זִי"ע מִפִּיִּדְהֵיִין)

שְׁלֶהֶם הַיִּית, וַיִּצְאָת בַּפְּסוּק הַזֶּה
לְעֹזֹר לָהֶם. הִנֵּה לִי לְהַשִּׁיב בַּתְּחִלָּה
עַל מַה שְּׂאֲמַרְתִּי. אָבֵל כִּינּוּן
שְׂמִצָּאתִי אוֹתָךְ בְּדָרְךָ, אַעֲבִיר
אוֹתָךְ מִשָּׁם, וּמִשָּׁם אֵלַי לְהַעֲבִיר
אֶת הַכֹּל.

בא וראה, כל השמות וכל פנויי
השמות שיש לקדוש-ברוך-הוא,
כלם מתפשטים לדרכיהם, וכלם
מתלבשים אלה באלה, וכלם
נחלקים לדרכים ושבילים ידועים,
פרט לשם היחידי, הנבחר של כל
שאר השמות, שהוריש לעם היחיד
הנבחר מכל העמים, והוא - יו"ד
ה"א וא"ו ה"א, שכתוב (דברים לב)
כי חלק ה' עמו. וכתוב (שם) ואתם
הדבקים בה', בשם זה ממש יותר
מכל שאר השמות.

ושם אחד מכל שאר שמותיו, אותו
שהתפשט ונחלק לכמה דרכים
ושבילים ונקרא אלהים. והוריש
את השם הזה, ונחלק לתחתונים
של העולם הזה, ונחלק השם הזה
לשמשים ולממנים שמנהיגים את
שאר העמים, כמו שנאמר (במדבר
כב) ויבא אלהים אל בלעם לילה.
(בראשית ג) ויבא אלהים אל אבימלך
בחלום הלילה. וכן כל ממנה
וממנה שהוריש הקדוש ברוך הוא
אותם לשאר העמים נכללים בשם
הזה, ואפלו עבודה זרה נקראת
בשם הזה. ושם זה מלך על גוים,
ולא אותו השם, שהוא מלך על
ישראל, שהוא יחידי לעם היחידי,
לעם ישראל, העם הקדוש.

ואם תאמר, על דרך זו נבאר את
הפסוק, שכתוב (ירמיהו) מי לא יראך
מלך הגוים, שהרי הוא שם שמואלך
על גוים - אלהים, שהרי הנראה
שרויה בו והדין שרוי בו - לא כך,
ולא על זה נאמר. שאם כך, אפלו
עבודה זרה בכלל זה היא.

לְאֶתְבָּא בְּקַדְמִיתָא, עַל מַה דְּאֲמִינָא. אָבֵל
כִּינּוּן דְּאֲשַׁפְחָנָא לָךְ בְּאַרְחָא, אַעֲבַר לָךְ
מִתַּמָּן, וּמִתַּמָּן אֵיהָךְ לְאַעֲבָרָא כֹּלָא.

הא חזי, כל שמך, וכל פנוייך דשמך,
דאית ליה לקודשא בריך הוא, כלהו
מתפשטין לארחייהו, וכלהו מתלבשין אלין
באלין, וכלהו מתפלגין לארחין ושבילין
ידיען. בר שמא יחידאה, בריר דכל שאר
שמך, דאחסין לעמא יחידאה, בריר מכל
שאר עמין, ואיהו יו"ד ה"א וא"ו ה"א,
דכתיב, (דברים לב) כי חלק יי' עמו. וכתיב (דברים
ד) ואתם הדבקים ביי' בשמא דא ממש, יתיר
מכל שאר שמך.

ושמא חד מכל שאר שמך דיליה, ההוא
דאתפשט ואתפלג לכמה ארחין
ושבילין, ואקרי אלהים. ואחסין שמא דא,
ואתפלג לתתאי דהאי עלמא, ואתפלג שמא
דא, לשמשין ולממנן דמנהגי לשאר עמין.
כמה דאת אמר, (במדבר כב) ויבא אלהים אל
בלעם לילה. (בראשית ג) ויבא אלהים אל
אבימלך בחלום הלילה. וכן כל ממנא
וממנא דאחסין לון קדשא בריך הוא לשאר
עמין, בשמא דא כליין. ואפילו עבודה זרה
בשמא דא אקרי. ושמא דא מלך על גוים,
ולא ההוא שמא, דא ההוא דמלך על
ישראל, דאיהו יחידאה, לעמא יחידאה,
לעמא דישראל, עמא קדישא.

ואי תימא, על ארחא דא נוקים קרא דכתיב,
(ירמיהו ז) מי לא יראך מלך הגוים, דדא
איהו שמא דקא מלך על גוים, אלהים דהא
דחילו ביה שריא ודינא ביה שריא. לאו
הכי, ולא על דא אתמר, דאי הכי אפילו
עבודה זרה בכלל דא איהו.

אָבֵר בֵּינוֹן דְּכִתְלָא דְהוּיִת סְמִיךְ אַבְתְּרִיָּה, אַתְנַסַּח, קָרָא קָאִים עַל קִיּוּמָא, בְּאִסְתַּפְלוּתָא זְעִיר. מִי לֹא יִרְאֶה מְלֶךְ הַגּוֹיִם, וְאִי תִימָא דְמְלֶךְ הַגּוֹיִם עַל קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אַתְמָר, לָאוּ הָכִי. אֲלֵא, מָאן הוּא מְלֶךְ הַגּוֹיִם דְלֵא יִרְאֶה, דְלֵא דְחִיל מִינֶהּ, וְלֵא יִזְדַּעְזַע מִינֶהּ. מִי מְלֶךְ הַגּוֹיִם דְלֵא יִרְאֶה בְּגוּוֹנָא דָּא (תהלים קיג) הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ עַבְדֵי יְיָ הַלְלוּ אֶת שֵׁם יְיָ. מָאן דְשָׁמַע לִיָּהּ, לֹא יִדַּע מָאִי קָאָמַר, בֵּינוֹן דְאָמַר הַלְלוּיָהּ, אוֹף הָכִי הַלְלוּ עַבְדֵי יְיָ, דְהִנְהוּ לִיָּהּ לְמַכְתַּב, עַבְדֵי יְיָ הַלְלוּ אֶת שֵׁם יְיָ. אוֹף הָכֵא. הִנְהוּ לִיָּהּ לְמַכְתַּב, מִי מְמַלֵּךְ הַגּוֹיִם דְלֵא יִרְאֶה. אֲלֵא כִלָּא עַל תְּקוּוּיָהּ אַתְמָר.

כִּי בְכַל חֲכָמֵי הַגּוֹיִם וּבְכַל מַלְכוּתָם מְאִין פְּמוּדָה, מַהוּ מְלָה דְאִתְפָּשֵׁט בִּינֵיהוּ בְּחֻמְתָּא דְלַהוֹן, מְאִין פְּמוּדָה וְכִלְהוּ אוּדְאָן עַל דָּא, פִּד חֻמְאָן בְּחֻמְתָּא דְלַהוֹן עוּבְדִין וּגְבוּרְתָהּ, אִתְפָּשֵׁט מְלָה דָּא בִּינֵיהוּ, וְאִמְרֵי מְאִין פְּמוּדָה בְּכַל חֲכָמֵי הַגּוֹיִם וּבְכַל מַלְכוּתָם. מְאִין פְּמוּדָה אִמְרֵי, וְאִתְפָּשֵׁט בִּינֵיהוּ. חֲדוּ חֲבֵרִיאַ, וּבְכוּ וְלֹא אִמְרוּ מְדִי. אוֹף הָכִי בְכָה אִיְהוּ כְּמַלְקֵדְמִין.

פְּתַח וְאָמַר (בראשית כא) וַתֹּאמֶר לְאַבְרָהָם גֵּרֶשׁ הָאֲמָהּ הַזֹּאת וְאֵת בְּנֵיהּ וְגו', חֲבֵרִיאַ אַתְעֵרוּ, דְּבַעֲתָא שְׂרָה לְפִנְאָה עֲבוּדָה זָרָה מִבֵּיתָא, וְעַל דָּא כְּתִיב כֹּל אֲשֶׁר תֹּאמַר אֵלֶיךָ שְׂרָה שָׁמַע בְּקוּלָהּ. הָכֵא כְּתִיב וְכִי יִמְכַר אִישׁ אֶת בִּתּוֹ, דָּא נִשְׁמַתָּא בְּגִלְגוּלֵי עַל עוּבְדִין בִּישִׁין דְעֵלְמָא. לְאֲמָהּ: הַהוּא סִטְרָא אַחְרָא בְּגִלְגוּלָא בִישָׁא דְטִיקְלָא, דְאִהְדֵּר, וְהָא אַתְעֵשְׂקַת, לְאַפְקָא לָהּ מִתְמָן. וְדָאִי לֹא תַצֵּא כְצֵאת הָעַבְדִּים, כֹּל אֵינוֹן נִשְׁמַתִּין דְמִתְעֵשְׂקוּן. מָאן אֵינוֹן הָכֵא. אִיְהוּ רְזָא אֵלִין אֵינוֹן נִשְׁמַתִּין

אָבֵר בֵּינוֹן שֶׁהַכְּתָל שְׁהִיִּית סְמוּךְ אַחֲרָיו וְעַקֵּר, הַפְּסוּק עוֹמֵד עַל קִיּוּמוֹ בְּהַסְתַּפְלוּת קִטְנָה. מִי לֹא יִרְאֶה מְלֶךְ הַגּוֹיִם. וְאִם תֹּאמַר שְׁמֵלֶךְ הַגּוֹיִם נֶאֱמַר עַל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא - לֹא כֵּךְ. אֲלֵא מִי הוּא מְלֶךְ הַגּוֹיִם שְׁלֵא יִרְאֶה, שְׁלֵא פוֹחַד מִמֶּךָ וְלֹא יִזְדַּעְזַע מִמֶּךָ, מִי מְלֶךְ הַגּוֹיִם שְׁלֵא יִרְאֶה? כְּמוֹ זֶה, (תהלים קיג) הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ עַבְדֵי ה' הַלְלוּ אֶת שֵׁם ה'. מִי שִׁשְׁמַע אוֹתוֹ, לֹא יוֹדַע מָה אָמַר. בֵּינוֹן שְׁאָמַר הַלְלוּיָהּ, אִךְ כֵּךְ הַלְלוּ עַבְדֵי ה'! שְׁהִיָּה לוֹ לְכַתְּב, עַבְדֵי ה' הַלְלוּ אֶת שֵׁם ה'. אִךְ כָּאֵן הִנְיָה לוֹ לְכַתְּב, מִי מְמַלֵּךְ הַגּוֹיִם שְׁלֵא יִרְאֶה, אֲלֵא הַכֹּל עַל תְּקוּוּיָהּ נִתְבָּאֵר.

כִּי בְכַל חֲכָמֵי הַגּוֹיִם וּבְכַל מַלְכוּתָם מְאִין פְּמוּדָה. מַה הַדְּבָר שֶׁהַתְּפִשֵׁט בִּינֵיהֶם בְּחֻמְתָּהּ שְׁלֵהֶם? מְאִין פְּמוּדָה, וְכִלְסֵם מוֹדִים עַל זֶה. כְּשֵׁרוּאִים בְּחֻמְתָּתָם מַעֲשִׂיךְ וּגְבוּרֹתֶיךָ, הַתְּפִשֵׁט דְבָר זֶה בִּינֵיהֶם, וְאוֹמְרִים מְאִין פְּמוּדָה בְּכַל חֲכָמֵי הַגּוֹיִם וּבְכַל מַלְכוּתָם. מְאִין פְּמוּדָה אוֹמְרִים, וְהַתְּפִשֵׁט בִּינֵיהֶם. שְׁמַחוּ הַחֲבֵרִים, וּבְכוּ וְלֹא אִמְרוּ דְבָר. אִךְ כֵּךְ הוּא בְכָה כְּמַקְדָּם.

פְּתַח וְאָמַר, (בראשית כא) וַתֹּאמֶר לְאַבְרָהָם גֵּרֶשׁ הָאֲמָהּ הַזֹּאת וְאֵת בְּנֵיהּ וְגו'. הַחֲבֵרִים הַתְּעוֹדְרוּ, שְׂרָתָה שְׂרָה לְפָנוֹת מִבֵּיתָה עֲבוּדָה זָרָה, וְעַל זֶה כְּתוּב כֹּל אֲשֶׁר תֹּאמַר אֵלֶיךָ שְׂרָה שָׁמַע בְּקוּלָהּ. כָּאֵן כְּתוּב וְכִי יִמְכַר אִישׁ אֶת בִּתּוֹ - זֶה הַנְּשִׂמָה בְּגִלְגוּלִים עַל מַעֲשִׂים רָעִים שְׁבַעוּלָם. לְאֲמָהּ - לְאוֹתוֹ הַצַּד הָאֲחֵר בְּגִלְגוּל רַע שֶׁל הַמִּשְׁקָל שְׁחוּזוֹ, וְהִרֵי נִעֲשֶׂה לְהוֹצִיא אוֹתָהּ מִשָּׁם. וְדָאִי לֹא תַצֵּא כְצֵאת הָעַבְדִּים, כֹּל אוֹתָן נִשְׁמוֹת שְׁנַעֲשִׂקוֹת. מִי הֵן כָּאֵן? הוּא סוּד אֵלָה אוֹתָן

נשמות התינוקות הקטנים, כשהם יונקים מתוך תקף של אדם, והקדוש ברוך הוא רואה שאם יתקמו בעולם, יבאש יחסם ויתמצו כמו החמץ הזה. לוקח אותם קטנים, בעודם נותנים ריח. מה עושה? משאיר אותם להעשק ביד אותה האמה, וזוהי לילית. שפיון שנתנו ברשותה, שמחה (אחות) באותו תינוק ועושה אותו, ומוציאה אותו מן העולם כשהוא יונק מכח אמו. ואם תאמר שאותן נשמות יעשו טוב לעולם - לא כך, שכתוב אם רעה בעיני אדניה, שחמיץ אותו האיש בה לאחר ימים, אם יתקיים בה. זו נעשקת, ואחרת לא נעשקת, ועל אלה כתוב, (קהלת ד) ואראה את כל העשוקים וגו', והינו אם רעה בעיני אדניה. אשר לא יעדה. לא - כתוב באל"ף. אם תאמר שהרי באותו הצד האחר הזמין לה הקדוש ברוך הוא מיום שהיתה - לא! ועכשו בגלגולי המאזנים - לו יעדה, בנא"ו, מה שלא היה מקדם לכן.

והפדה, מה זה והפדה? גאל אותה הקדוש ברוך הוא עכשו, שמעלה ריח, טרם שפתחמין, ומעלה אותה לרומי מרומים בישיבה שלו. ואם תאמר, פיון שנעשקה מאותו הצד הרע, נותן אותה, כמו שאמרו לחסידי אמות העולם ולאותם ממזרים תלמידי חכמים - בא הכתוב ומוכיח, לעם נכרי לא ימשל למכרה, ודאי, בכבודו בה, שעושק אותה בעשק של גלגול המאזנים, אלא לישראל ודאי, ולא לאחר. וכשיוצאת מן המאזנים, לא תצא כצאת העבדים, אלא מתעטרת בעטרתה בהרמה על ראשה.

דינוקין זעירין, פד אינון ינקי מגו תוקפא דאמהון. וקודשא בריך הוא חמי, דאי יתקיימו בעלמא, יבאשון ריחיהון, ויתמצו כחומץ דא. לקיט לון זעירין, בעוד דיהבי ריחא.

מה עביד. שביק לון לאתעשקא בידא דההיא אמה, ודא איהי לילית דכינן (דף צ"ו ע"ב) דאתיהיבו ברשותה, חדאת (נ"א אהדא) בההוא ינוקא, ועשיקת ליה, ואפיקת ליה מעלמא, פד איהו יניק בתוקפא דאמיה.

ואי תימא, אינון נשמתין דיעבדון טב לעלמא. לאו הכי. דכתיב אם רעה בעיני אדניה, יתחמיץ ההוא גברא בה לבתר יומין, אי אתקיים בה. דא אתעשקת, ואחרא לא אתעשקת. ועל אלין כתיב, (קהלת ד) ואראה את כל העשוקים וגו' והינו אם רעה בעיני אדניה.

אשר לא יעדה, לא באלף פתיב. אי תימא, דהא בההוא סטרא אחרא, אזמין לה קדשא בריך הוא מיומא דהות. לא. והשתא בגלגולי טיקלא, לו יעדה בנא"ו. מה דלא הות מקדמת דנא.

והפדה, מאי והפדה. פריק לה קדשא בריך הוא השתא, דסלקא ריחא, עד לא תחמיץ, וסליק לה לרומי מרומים, במתיבתא דליה, ואי תימא פיון דאתעשקת מההוא סטרא אחרא, יהיב לה, כמה דאמרו לחסידי שאר עמין, ולאינון ממזרי תלמידי חכמים. אתא קרא ואוכח, לעם נכרי לא ימשול למכרה ודאי, בכבודו בה, דעשיק לה בעשיקו דגלגולא דטיקלא, אלא לישראל ודאי, ולא לאחרא. וכד נפקת מן טיקלא, לא תצא כצאת העבדים, אלא מתעטרא בעטרהא בארמא על רישיה.

ואם תאמר שהצד הזה הכניס אותו לאותו תינוק - לא כף, אלא נוטלת אותה ושמתה עמה ופורחת מידה ונכנסת לאותו מקום, והיא פוקדת את אותו תינוק ושמתה בו וצוחקת בו, ותאכה את אותו הכפף, עד שאחר כף נוטל הקדוש ברוך הוא את נשמתו, והיא לגוף. ואחר כף הכל בראשיתו של הקדוש ברוך הוא.

בא וראה, לא תצא כצאת העבדים, מה זה? אלא בשעה שיוצאת מן המאזנים ואותו הצד בשמתה, רושם הקדוש ברוך הוא, וחותם אותה בחותמת אחת, ופורס עליה לבוש כבוד שלו, ומיהו? השם הקדוש שנקרא אליו. וזהו בבגדו בה, הלבוש הנכבד של המלך פורש עליה, ואז היא שמורה, שלא נמסרה לעם נכרי אלא לישראל לחוד.

וזהו שכתוב (איוב כט) כימי אלוה ישמרני, ועל סוד זה כתוב כאן, לעם נכרי לא ימשל למכרה בבגדו בה, בעוד שלבוש כבוד המלך בה. כיון שבגדו בה, כתוב לעם נכרי לא ימשל למכרה.

מה רשות יש לאותו צד בה? בא וראה, כל בני העולם כלם בראשית המלך הקדוש, וילכלם יש זמן בעולם הזה, עד שהוא רוצה לסלקם מן העולם, וזה אין לו זמן, ועל כף היא צוחקת בהם ושמתה בהם.

עוד, אזהרה לאדם (בעולם הזה) יש בפסוקים הללו וכמה עצות טובות עליונות הן בכל דברי התורה, וכלן אמת בדרך אמת, ונודעות לחכמים שיודעים והולכים בדרך אמת. בזמן שרצה הקדוש ברוך הוא לברא את העולם, עלה בראון לפניו, ויצר את כל הנשמות שהן עתידות

ואי תימא, דהאי סטרא עאלת לה בההוא ינוקא. לאו הכי. אלא נטלת לה, וחדאת בהדה, ופרחת מן ידהא, ועאלת בההוא אתר, ואיהי פקידת לההוא ינוקא, וחדאת ביה, וחייבת ביה, ותאיבת לההוא בשר, עד דלבתר נטיל קדשא בריך הוא נשמתיה, והיא לגופא. ולבותר פלא איהו בראשיתא דקודשא בריך הוא.

תא חזי, (שמות כא) לא תצא כצאת העבדים, מאי הוא. אלא, בשעתא דנפקת מן טיקלא וההוא סטרא בחדו, רשים לה לקודשא בריך הוא, וחתים לה בחד גושפנקהא, ופריש עלה לבוש יקר דיליה, ומאן איהו. שמה קדישא דאקרי אלוה. ודא הוא בבגדו בה, לבושא יקירא דמלכא פריש עלה וכדין איהו נטירא, דלא אתמסרת לעם נכרי, אלא לישראל לחוד.

ודא איהו דכתיב, (איוב כט) כימי אלוה ישמרני, ועל רזא דא כתיב הקא, לעם נכרי לא ימשל למכרה בבגדו בה, בעוד דלבוש יקר דמלכא בה. כיון דבגדו בה, כתיב לעם נכרי לא ימשל למכרה.

מה רשו אית לההוא סטרא בה. תא חזי, פל בני עלמא פלהו, בראשיתיה דמלכא קדישא, וכלהו אית לון זמנא בהאי עלמא, עד דאיהו בעי לסלקא לון מן עלמא, ודא לית ליה זמנא, ועל דא איהי חייבת בהו, וחדאת בהו.

תו, אזהרותא לבר נש (בהאי עלמא) אית בהני קראי, וכמה עיטין טבין עלאין אינון, בכל מיילי דאורייתא, וכלהו קשוט, בארה קשוט, ואשתמודען לגבי חפימין, דינדעי ואזלי בארה קשוט. בזמנא דבעא קדשא בריך

הוא למבְּרֵי עֲלָמָא, סְלִיק בְּרַעוּתָא קָמִיהּ, וְצִייר פֶּל נְשָׁמְתִין דְּאִינוּן זְמִינִין לְמִיָּהּ בְּבִנְי נְשָׂא לְבִתָּר, וְכִלְהוּ אֲתַצְיִירוּ קָמִיהּ בְּהֵוּא צִיורָא מִמֶּשׁ, דְּזִמִּינִין לְמַהוּי בְּבִנְי נְשָׂא לְבִתָּר, וְחָמָא כָּל חַד וְחַד.

יְאִית מְנַהוּן דְּזִמִּינִין לְאַבְאָשָׁא אֲרַחֲיִיהוּ בְּעֲלָמָא, וּבְשַׁעְתָּא דְּמָטָא זְמִינִייהוּ, קָרִי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְהֵיָא נְשָׁמְתָא, אָמַר לָהּ, זִילִי עוֹלִי בְּדוּף פֶּלָן. בְּגוּף פֶּלָן. אֲתִיבַת קָמִיהּ, מְאָרִיָּה דְּעֲלָמָא, דִּי לִי בְּעֲלָמָא דָּא דְּאָנָא יִתְבָּא בֵּיהּ, וְלֹא אֵיָהָךְ לְעֲלָמָא אַחְרָא, דִּישְׁתַּעְבְּדוּן בִּי, וְאַהֲא מְלוּכְלָכָא בִּינִיָּיהוּ. אָמַר לָהּ קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מִן יוּמָא דְּאַתְבְּרִיאַת, עַל דָּא אַתְבְּרִיאַת לְמַהוּי בְּהֵוּא עֲלָמָא. פִּיּוּן דְּחָמָא נְשָׁמְתָא כּוּ, בְּעַל פְּרָחֵה נַחְתַּת וְעָאלַת תַּמָּן.

אוּרִיָּתָא דִּיהִבַּת עֵיטָא לְכָל עֲלָמָא חָמָא אוּרִיָּתָא, הָכִי, אֲזַהִירַת לְבִנְי עֲלָמָא, וְאַמְרַת, חָמוּ כְּמָה חָס קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלֵיכוּ, מְרַגְלִיתָא טְבָא דְהוּת לִיהּ, זְבִין לְכוּ לְמַגְנָא, דְּתַשְׁתַּעְבְּדוּן בְּהּ בְּהֵאֵי עֲלָמָא.

וְכִי יִמְכּוּר אִישׁ: דָּא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא. אֵת בְּתוּ: דָּא נְשָׁמְתָא קְדִישָׁא. לְאַמָּה: לְמַהוּי אָמָּה מִשְׁתַּעְבְּדָא בִּינִיכוּ (דף צ"ו ע"א) בְּהֵאֵי עֲלָמָא. בְּמָטוּ מְנִיכוּ, בְּשַׁעְתָּא דְּמָטִי זְמִינָא לְנַפְקָא מֵהֵאֵי עֲלָמָא, לֹא תַצָּא כְּצֵאת הַעֲבָדִים, לֹא תַפּוּק מִתַּטְנַפָּא בְּחוּבִין, תַּפּוּק בַּת חוּרִין, בְּרִיָּה נְקִיָּה, בְּגִין דִּיחַדִּי בְּהּ מְאָרָה וְיִשְׁתַּבַּח בְּהּ וְיַהִיב לָהּ אַגְר טָב, בְּצַחְצוּחֵי דַגְנָתָא דְּעָדָן. כְּמָה דְּאַתְ אָמַר (ישעיה נח) וְהַשְׁבִּיעַ בְּצַחְצוּחֹת נַפְשֶׁךָ, וְדָאֵי כַּד תַּפּוּק בְּרִיָּה נְקִיָּה כְּדָקָא יְאוּת.

אָבְרָם אִם רָעָה בְּעִינֵי אֲדִנְיָהּ, כִּד נַפְקַת מְלוּכְלָכָא בְּטַנוּפֵי חוּבִין, וְלֹא אַתְחַזִּיאַת קָמִיהּ כְּדָקָא יְאוּת, וְוִי

לְהַתְּנָן בְּבִנְי אָדָם אַחַר כָּף, וְכִלְן הַצְּטִירוּ לְפָנֵי בְּאוּתוּ צִיור מִמֶּשׁ שְׁעִתִּידִים לְהִיּוֹת בְּנֵי אָדָם לְאַחַר מִכּוּן, וְרָאָה כָּל אֶחָד וְאַחַד.

וְיֵשׁ מִהוּן שְׁעִתִּידוֹת לְהַרְע אֵת דְּרַכִּיָּהוּ בְּעוֹלָם, וּבְשַׁעָה שְׁמַגִּיעַ זְמַן, קוֹרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְאוּתָהּ נְשָׁמָה וְאוּמַר לָהּ: לְכִי וְהַכְנִסִי בְּמָקוֹם פְּלוּנִי לְגוּף פְּלוּנִי. וְהֵיא מְשִׁיבָה לְפָנָיו: רַבּוֹן הַעוֹלָם, דִּי לִי בְּעוֹלָם הַזֶּה שְׁאֲנִי יוֹשֶׁבֶת בּוֹ, וְלֹא אֵלָךְ לְעוֹלָם אַחַר שִׁישְׁתַּעְבְּדוּ בִּי וְאַהֲיָה מְלַכְלַכַת בִּינֵיהֶם. אוּמַר לָהּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: מֵיוֹם שְׁנַבְרָאֲתָא, עַל מַנְתַּן פֶּן נַבְרָאֲתָא, לְהִיּוֹת בְּאוּתוֹ עוֹלָם. פִּיּוּן שְׂרוּאָה הַנְּשָׁמָה כָּף, בְּעַל פְּרָחֵה יוֹרְדַת וְנַכְסֵת לִשְׁמֵ.

וְהַתּוֹרָה שְׁנוּתַנְתַּ עֲצָה לְכָל הַעוֹלָם רוּאָה כָּף, וּמְנַזִּירָה אֵת בְּנֵי הַעוֹלָם וְאוּמַרְת: רְאוּ כְּמָה חָס הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲלֵיכֶם. מְרַגְלִית טוּבָה שְׁהִיתָה לוֹ, מְכַר לְכֶם בְּחַנּוּם כְּדִי שְׁתַּשְׁתַּעְבְּדוּ בְּהּ בְּעוֹלָם הַזֶּה.

וְכִי יִמְכּוּר אִישׁ - זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. אֵת בְּתוּ - זֶה הַנְּשָׁמָה הַקְּדוֹשָׁה. לְאַמָּה - לְהִיּוֹת אָמָּה מְשַׁעְבֶּדַת בִּינֵיכֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה. בְּבִקְשָׁה מִכֶּם, בְּשַׁעָה שְׁמַגִּיעַ זְמַנָּה לְצֵאת מִן הַעוֹלָם הַזֶּה, לֹא תַצָּא כְּצֵאת הַעֲבָדִים, לֹא תַצָּא מִטְּנַפַּת בְּחַטָּאִים. תַּצָּא בַּת חוּרִין, בְּרוּיָה נְקִיָּה, כְּדִי שִׁישְׁמַח בְּהּ אֲדוּנָה וְיִשְׁתַּבַּח בְּהּ וְיִתֵּן לָהּ שְׂכָר טוֹב בְּצַחְצוּחֵי גֶן עֵדֶן, כְּמוֹ שְׁנַמְרָא וְהַשְׁבִּיעַ בְּצַחְצוּחֹת נַפְשֶׁךָ. וְדָאֵי כְּאִשּׁוּר תַּצָּא בְּרוּיָה נְקִיָּה כְּרֵאוּי.

אָבְרָם אִם רָעָה בְּעִינֵי אֲדִנְיָהּ, כְּשִׁישְׁיָצֵאת מְלַכְלַכַת בְּטַנוּפֵי הַחַטָּאִים וְלֹא נְרֵאִית לְפָנָיו כְּרֵאוּי - אוּי לְאוּתוֹ הַגּוּף שְׂאָבֵד מְאוּתָהּ

מְלוּכְלָכָא בְּטַנוּפֵי חוּבִין, וְלֹא אַתְחַזִּיאַת קָמִיהּ כְּדָקָא יְאוּת, וְוִי

לְהֵיחֹא גּוּפָא, דְּאַתְאָבִיד מֵהֵיא גִּשְׁמַתָּא לְעַלְמִין. בְּגִין, דְּכֵד גִּשְׁמַתִּין סְלִקִין בְּרִינָן, וְנִפְקִין נְקִיין מֵהַאי עֲלָמָא, כָּל גִּשְׁמַתָּא וְנִשְׁמַתָּא, עֲאֵלֵת בְּסַפְרָא דְאַחַמְתָּא דְמִלְפָּא, וְכִלְהוּ בְשִׁמְהוֹן, וְאָמַר דָּא הֵיא גִּשְׁמַתָּא דְפִלְנָיָא, זְמִינַת תְּהֵא לְהֵיא גּוּפָא דְשִׁבְתָּת, וְכֵדִין כְּתִיב, לֹא יַעֲדָה, בּוֹ'.

נִשְׁמָה לְעוֹלָמִים. מְשׁוּם שְׁפָאֲשֵׁר הִנְשַׁמּוֹת עוֹלוֹת בְּרוּרוֹת וְיוֹצְאוֹת נְקִיּוֹת מִן הָעוֹלָם הַזֶּה, כָּל נִשְׁמָה וְנִשְׁמָה נִכְנָסֵת לְסַפְרָא אוֹצֵר הַמְּלָךְ, וְכֵלְן בְּשִׁמּוֹת, וְאָמַר: זֹה הֵיא גִּשְׁמַת פְּלוּנִי עֲתִידָה תְּהִיָּה לְאוּתוֹ הַגּוּף שְׁעוֹבָה. וְאָז כְּתוּב לוֹ יַעֲדָה, בּוֹ'.

וּבְשִׁינְצֵאת רְעָה בְּעֵינֵי אֲדוּנִיָּה, שְׁנַטְמָאָה בְּחֻטְאִים וּבְטַנּוּף שֶׁל הַחֻטְאִים, אֲזִי לֹא יַעֲדָה, בְּאֵ' וְנֶאֱכָד אוֹתוֹ הַגּוּף מִמְנָה, וְהֵיא לֹא מוֹדְמַנַת אֵלָיו, פְּרָט לְאוּתָהּ שֶׁבְעֵלָה הִתְרַצָּה וְשָׁב בְּתַשׁוּבָה שֶׁל הַגּוּף בָּהּ, אֲזִי כְּתוּב וְהִפְדָּה, כְּמוֹ שְׁנֶאֱמַר (איוב לג) פְּדָה נִפְשׁוֹ מֵעֵבֶר בְּשַׁחַת. וְהִפְדָּה, זְהוּ בְּאָדָם, שֶׁהִעֲצָה שְׁלוֹ שִׁיפְדָּה אוֹתָהּ וְלָשׁוּב בְּתַשׁוּבָה. וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא אָמַר אֵת זֶה לְשֵׁנֵי צְדָדִים, וְהִפְדָּה בְּתַשׁוּבָה. אַחַר שֶׁשָׁב בְּתַשׁוּבָה, פְּדָה אוֹתָהּ מִדְּרָף הַגֵּיהֶנּוּם.

דָּעַם נְכָרִי לֹא יִמְשַׁל לְמַכְרָה. מִי זֶה עֵם נְכָרִי? עֲלוּבָה הֵיא הַנְּשִׁמָּה, שְׁפָאֲשֵׁר יוֹצֵאת מִן הָעוֹלָם וְכֵן אָדָם מִסְטָה דְרַכּוֹ עֲמָה, הֵיא רוֹצֵה לְעֵלוֹת לְמַעְלָה לְתוֹף הַמַּחְנוֹת הַקְּדוּשִׁים, מְשׁוּם שֶׁהַמַּחְנוֹת הַקְּדוּשִׁים עוֹמְדִים בְּאוּתָהּ דְרָף שֶׁל גֵּן עֲדוֹן, וּמַחְנוֹת נְכָרִים עוֹמְדִים בְּאוּתָהּ דְרָף שֶׁל הַגֵּיהֶנּוּם. זָכָתָה הַנְּשִׁמָּה, וְאוּתָהּ שְׁמִירָה וּפְרִישַׁת לְבוּשׁ הַנְּכַבֵּד עֲלֶיהָ. כְּמָה מַחְנוֹת קְדוּשִׁים מְעַתְדִים לָהּ לְהִתְחַבֵּר עִמָּה וּלְהַכְנִיס אוֹתָהּ לְגֵן עֲדוֹן. לֹא זָכָתָה - כְּמָה מַחְנוֹת נְכָרִים מְזַמְנִים לְהַכְנִיס אוֹתָהּ בְּדְרָף הַגֵּיהֶנּוּם, וְאוּתָם מַחְנוֹת שֶׁל מְלֹאכֵי חִבְלָה מְזַמְנִים לְעֲשׂוֹת בָּהּ נְקָמוֹת. בָּא הַכְּתוּב וּמוֹכִיחַ, לְעַם נְכָרִי לֹא יִמְשַׁל לְמַכְרָה - אֵלּוּ מְלֹאכֵי חִבְלָה. בְּכַגְדוֹ בָּהּ - אוֹתָהּ

וְכֵד נִפְקַת רְעָה בְּעֵינֵי אֲדוּנִיָּה, דְּקָא אִסְתְּאָבֵא בְּחוּבוּבִין, וּבְטַנּוּפָא דְחֻטְאִין, כְּדִין לֹא יַעֲדָה בָּא'. וְאַתְאָבִיד הֵיא גּוּפָא מִינָה וְאִיהִי לֹא אֲזַדְמַנַת לְגַבִּיָּה בַר הֵיא דְמֵאֲרָה אֲתֵרְעִי, וְתָב בְּתִיּוּבְתָא דְגּוּפָא בָּהּ, כְּדִין כְּתִיב, וְהִפְדָּה. כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (איוב לג) פְּדָה נִפְשׁוֹ מֵעֵבֶר בְּשַׁחַת. וְהִפְדָּה, הֵיא אִיהוּ בְּכַר נֶשׁ, דְּעֵיטָא דִּילֵיהּ, דִּיפְרוּק לָהּ, וְיִתּוּב בְּתִיּוּבְתָא, וְלִתְרִין סְטָרִין קָאֲמַר קְדָשָׁא בְרִין הוּא, וְהִפְדָּה בְּתִיּוּבְתָא. לְבַתֵּר דְתָב בְּתִיּוּבְתָא, פְּדָא לָהּ מֵאֲרָחָא דְגֵיהֶנּוּם.

דָּעַם נְכָרִי לֹא יִמְשַׁל לְמַכְרָה. מָאן עֵם נְכָרִי. עֲלוּבְתָא אִיהִי גִּשְׁמַתָּא, דְּכֵד נִפְקַת מֵעֲלָמָא, וְכַר נֶשׁ אִסְטִי אֲרַחֲיָה בַּהֲדָה, הֵיא כְּעֵאת לְסִלְקָא לְעֵילָא, גּוֹ מְשַׁרְיִין קְדִישִׁין, בְּגִין דְּמְשַׁרְיִין קְדִישִׁין קְיִימִין בַּהֲהוּא אֲרַחָא דְגֵן עֲדוֹן, וּמְשַׁרְיִין נוֹכְרָאִין קְיִימִין בַּהֲהוּא אֲרַחָא דְגֵיהֶנּוּם.

זְכָתָה גִּשְׁמַתָּא, וְהֵיא נְטִירוֹ, וּפְרִישׁוֹ דְלְבוּשָׁא יִקִּירָא עֲלָהּ. כְּמָה מְשַׁרְיִין קְדִישִׁין, קָא מִתְעַתְדוֹן לָהּ, לְאַתְחַבְרָא בַּהֲדָה, וּלְמֵיעָאֵל לָהּ לְגֵן עֲדוֹן. לֹא זָכָתָה, כְּמָה מְשַׁרְיִין נוֹכְרָאִין מִתְעַתְדוֹן לְמֵיעֵל לָהּ בְּאֲרַחָא דְגֵיהֶנּוּם. וְאִינוּן מְשַׁרְיִין דְּמִלְאכֵי חִבְלָה זְמִינִין לְמַעְפֵּד בָּהּ נוֹקְמִין, אֲתָא קָרָא וְאוֹכַח, לְעַם נְכָרִי לֹא יִמְשַׁל לְמַכְרָה, אֵלִין מְלֹאכֵי חִבְלָה.

בְּכַגְדוֹ בָּהּ, אִיהוּ נְטִירָא,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבה את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול הנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵהוּן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוּן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הֲדִין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוּן וּלְכוּן הֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הֲדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוּא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשֵׂיָהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הֲדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוּא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

The Chofetz Chaim and the Chazon Ish

In The Letters Of The Chofetz Chaim (page 14, letter 3), his son Rav Aryeh Leib relates about his father that **he held the wisdom of Kabbalah very dear, saying that it is one of the most lofty parts of Torah, and he was accustomed to say that without the secrets of the Torah, we are groping in darkness.** In the sefer Meir Einei Yisroel (vol. 3, page 556) it says that Rav Shlomo told him about his Rebbi the Chofetz Chaim that **every Shabbos he learned the Zohar on the parshah.** He also told others to learn the Zohar on the parshah, **even bachurim.** In the sefer Maaseh Ish (Vol. 3, page 98) it says that Maran the **Chazon Ish** said to Rav Shmerayahu Greinman that **there is no better mussar sefer than the Zohar.** (International Zohar Foundation - 0548436784).



שיעורי זוהר הקדוש



לתועלת הציבור אנו מבקשים לעדכן אותנו על שיעורי הזוהר הקדוש המתקיימים באיזור מגורכם. נא לפרט מקום השיעור, מוסר השיעור, ימים, שעות, מספר משתתפים וכד'. טלפון: 02-6500828. או פקס: 02-9951300. נשמח לבוא לעזרתכם במשלוח ספרים וכד' לייעול הלימוד. כמו"כ אנו מחפשים מתנדבים לחלוקת ספרים בכל רחבי הארץ, הודיעו לנו ויהא זה לתועלת ולחיזוק לימוד הזוה"ק, ועי"ז נזכה במהרה להבטחת הרשב"י זי"ע בדא יפקון מן גלותא ברחמי בב"א.

**[לקבלת ספרים חינם לחלוקה: 0548-436784,
"מפעל הזוהר העולמי" שע"י מוסדות האלמין]**

.Sunday Parshas Vayeshev, Elad

“,To the Admor shlita, author of “Erkah shel Sha’ah

I was shocked to hear that in a “Chareidi” newspaper it was written in the name of **Maran Hagaon Rav Chaim Kanievsky** shlita that bachurim should not learn the Zohar Hakodesh, chas v’shalom. I went to Rav Kanievsky shlita and asked him if it was true. He replied as follows: many things are said over in my name. Why are you so alarmed? Chas v’shalom that I should say that. On the contrary **I heard from the Chazon Ish that there is no more inspirational mussar sefer than the Zohar** Hakodesh, and it is a holy obligation for bnei Torah to learn it. I am writing this to the Admor to strengthen his hands. With Torah blessings

,A.Y.S Bugnim

.Rav in Elad